

MÉREGTELENÍTŐ

2016.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

A több napos ünnepi tétlenség után reggel korán elindultam a pékhez, hogy megbetegedett szomszédomnak kenyeret vegyek. Olyan jó volt a még derengő sötétségben csendben, egyedül kilépni az utcára. Olyan finom volt a friss levegő, szinte harapni lehetett! (pedig kicsit ködös volt, de ez mellékes). Azt gondoltam, igen, így kell kezdeni az Új Évet! Friss levegővel és szolgálatra készen. Jó pihenni, kell az Ünnepe, de jó a tevékenység, a rendszer, a szolgálat! Kell a mozgás, a munka, hogy utána újra jól essen a pihenés.

Nem tudom, Olvasóm, Te hogy töltötted az Ünnepe napjait? Bizonyára volt benne sok-sok találkozás. Családtaggal, akikkel napi szinten is együtt vagyunk, de ritkán látottakkal is. És jó volt találkozni az Ünnepevel! Akinek Születésnapja ürügyén töltöttük evés-ivásban, ajándékok osztogatásában, majd vidámozva az év végi napokat.

Csendben mentem az utcán, és magamban Vele beszélgettem. Mert szoktunk beszélgetni, nem csak monológok ezek, mert ha elég nagy bennem a csend, meghallom az Ő válaszait.

Igen, most is elmondta, amit nekem szánt, én meg tovább mondom, ámbár biztos Te is megkaptad a Neked szóló szavakat.

Én megtudtam a legfontosabbat: soha ne feledjem, hogy nagyon kedves vagyok Neki, hogy örül nekem, minden szavamnak, érzésemnek, tetteimnek, amik szerető szívből fakadnak. Azt is újra tudatosította bennem, hogy nincsenek elvárásai, de örül minden jószágomnak. És szeretné, hogy boldog legyek, hogy ne csak a friss téli levegőt, hanem az Élet minden szépségét szívjam magamba, engedjem be a lelkembe. Soha ne érezzem magam egyedül, hisz minden ember a testvérem. És talán a legfontosabb, hogy Ő életem minden percében velem van. Jó, ha ebben a boldog tudatban telnek a napjaim.

Hát ezek talán a legfontosabbak, ezeket gyorsan leírtam Számodra is. Tedd el a Neked szóló mondatok mellé – és így ÉLJ TELJES ÉLETET!

BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT!!!

Hamvas Béla: A láthatatlan történet

„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útra bocsátó Hatalom így szólt: Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni. Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Az egész világ tied. Szabad vagy, a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Útra bocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg.
Most eredj és élj, mert a világ a tied!”

Vitó Zoltán: Újévi ráolvasó

Fáradónak kényelmet,
az űzöttnek védelmet,
éhezőnek ételmet -
adj, Te, Újesztendő!

Szomjazónak iszákot,
a rügyeknek virágot,
homályosnak világot -
adj, Te, Újesztendő!

Tétovának tanácsot,
koplalónak kalácsot,
bűnözőnek vasrácsot -
adj, Te, Újesztendő!

Sóvárgónak szerelmet,
a várónak türelmet,
gonosznak veszedelmet
adj, Te, Újesztendő!

Jó vadásznak vadludat,
kutatónak mély kutat,
utazónak szép utat -
adj, Te, Újesztendő!

A betegnek gyógyulást,
alkotónak alkotást,
a hűtlennek mindig mást -
adj, Te, Újesztendő!

Hűségesnek az Igazt,
szomorúnak gyors vigaszt,
ami "szükség", mindig azt -
adj, Te, Újesztendő...

...Derűs égnek kékét,
a népeknek békét,
emberséges létét -
adj, Te, Újesztendő,
add meg, Újesztendő!

Túrmezei Erzsébet: Kegyelem éve

Új év, új titok. Mit hoz? Mi vár ránk?
gyengék, szegények, kicsinyek, árvák!
S kórházból írta valaki nekem:
„Így kezdődött új évem betegen.

És mégis hittel hirdetem, hogy ez
az Úrnak kedves esztendeje lesz!
Bízó reménnyel megyek elébe!
Kedves esztendő! Kegyelem éve!“

Azóta telnek napok és hetek,
de akárhányszor ezzel ébredek,
indulok bízva új nap elébe:
Kedves esztendő. Kegyelem éve!

Hiszed-e velem, vallod-e velem,
ha mást mutat is a sírva járt jelen?
Ne csüggedj mégse! Ne lankadj mégse!
Gyümölcsöt érlel könnyek vetése.

Atyai háznak, dombos kenyérnek
nagy bőségére boldogan térnek
tékozló fiak, feledve vályút,
s újra cserélik szennyes ruhájuk.

Hogy megöleljen, áldjon és segítsen
tárt kapujában vár ránk az Isten.
Tárva a kapu. Vár a kegyelem.
Hiszed-e velem? Vallod-e velem?

Akkor hallják meg minden szegények!
Hirdessük ezt a kegyelmi évet!
Hirdessük gondot, bút félretéve:
Kedves esztendő! Kegyelem éve!

December 8-án a Szent Péter-bazilikában Ferenc pápa megnyitotta az Irgalmasság Szentévet

Balogh István: Karácsony

Ezen az estén Annus néni mondott rege-szót:

- Én azt hittem, tudom, mikor van karácsony, meg hogy milyen az igazi karácsony. Aztán öregségemre tudtam meg, hogy a nagyon igazi karácsony az mégis másmilyen, mint amilyenek én addig hittem.

Mert emlékeztek, ugye, mindnyájan 1992 jeges-fagyos-havas novemberére, arra a hatalmas szélviharra, amely akkora buckákat teremtett az utakra, hogy csak a madarak közlekedhettek pár napig, míg a gépek át nem törték a hóakadályokat. Az a néhány nap volt nálunk, a mi falunkban az igazi, az addig soha nem megélt, soha nem látott, gyönyörű karácsony. Mert az valósággal az volt. Az igazi karácsony.

Azzal kezdeném, hogy a mi falunk túl van a Tiszán, Bánátországban, messze tán mindentől és mindenkitől. Azért szép időben odalátszik a csókai meg a zentai torony. Erőt adó tornyok azok. A mi falunk meg, ez a kicsiny madárfészek, öregasszonyok települése leginkább, özvegyek vagyunk szinte valamennyien. No, él azért néhány ember is arrafelé, de az asszonyi világ meghatározó. Meg arról is híresek vagyunk, hogy minden házban már évtizedek óta ott van a telefon, mert a gyerekeink, unokáink mind messze idegenben élnek, nem is ebben a hazában. Ide már csak hazajárnak, néha. Máskor még csak el-eljöttek évente kétszer-háromszor, húsvétra, búcsúra, Mindszentekre, de azután kezdtek elmaradozni, mert ránk szakadt az ég, és elvitték erővel a gyerekeinket, sirathattuk őket és reszketve vártuk a híreket a horvát határszélről. Odavolt az én egyik unokám is, valahol Baranyában. Arrafelé volt annakidején az uram is, mert a Tito is behívta. Az uram, Isten nyugosztalja, meg is sebesült, szétlőtték a bal tenyerét, de azért hazajött hozzánk, és el is élt nyolcvankét éves koráig, most halt meg, 99-ben. Jó ember volt. Jó nekünk és szerencsénk is, hogy hazatalálhatott. Mert akkor ottan nem kímélték a mi embereinket. Így emlékezett néha erről az uram.

Az unokám meg, ahogy hazatért, azonnal kereket oldott, most már Új-Zélandban van, olyan fene messze éntőlem, hogy soha nem láthatom már őt. Hát ezt tették velünk! Dehát legalább él. A többiek itt vannak, Németországban. Két fiam és két lányom. Meg a hét unokám. A nyolcadik, az ment el a messze idegenbe. No, de én a legszebb karácsonyról akarok beszélni, s itt van, a családomról beszélek.

Örzse néniéknél esett meg az a bizonyos karácsony. A kisdéd születése.

Mondtam, nálunk a faluban már csak öregek élnek, a fiatalok is ötvenen felüliek, óvodánk, iskolánk régen nincs, pedig valamikor volt, az épületek is megvannak még, most raktárnak használják őket. Az én gyerekkoromban száznál is több volt a nebuló, de már régen nincs egy se. Az óvónő meg a tanítónők elköltöztek, nem is tudunk róluk, élnek-e, halnak-e? Gyerek meg vagy ötven éve nem született a faluban, mert Zentán születtek már a mi angyalaink, a kórházban. Aztán meg csak külföldön, nagyon messze mitőlünk.

Örzse néni meg nagyon egyedül érezhette már magát, mert újságban hirdetett, hogy ingyen lakást ad valamely fiatal párnak, csak telepedjenek meg nála. Mi megmosolyogtuk Örzsikét, pedig neki volt igaza, mert igen gyorsan jelentkeztek valami fiatalok, jönnének a mi falunkba. Városból jöttek ki, szegények, Zentáról, mert ott nem volt nekik megélhetés. Állás semmi, lakás semmi. Talán egy szoba az öregeknél, de hát nem élet az ilyen! Örzse néni tárgyalhatott a fiaival is, akik Németországban élnek, s évek óta nem jártak már haza, csak a telefonvonal a kapcsolat ilyenkor, mint a köldökszínór. Egy-kettő elrendezte a néne a fiatalok dolgát, mert mindent használatba adott nekik, a földet, gépeket, mindent. A fiú nagyon ügyes, mert azonnal elkapta a munka végét és *csinálta*, ütötte-verte, nem mindig úgy, ahogy kellett, de az emberek szóltak neki és ő szót fogadott.

Az asszonyka, kicsi madárkám, nehezebben törődött bele sorsába. Látszott rajta, hogy *csinálni* akarja, de kifordult a kezéből a paraszti szerszám, nem ment neki, no! Először én is biggyesztettem rá a számat, hogy mi van, kicsi úrilányka, de amikor Örzse néni hírül adta, hogy kibuggyant a lelkecskéből a paradicsomleves, mindjárt más szemmel nézett reá minden asszony. Naponta lestük, hogyan gömbölyödik, vigyáztunk rá, becézgettük, hiszen a kisebbik lányomat meg a menyeimet én sem láttam áldott állapotukban, mert odakint szültek, én meg nem jutottam ki hozzájuk, és mások is így lehettek ezzel. Mert van a faluban mindenkinek unokája, dédunokája is sokaknak, négyüknek még ükunokája, de senki közülünk nem látta kicsi maradékai teremődését. Nagyocskák voltak már az unokácskák, amikor megláttuk őket. Most itt volt nekünk, mindannyiunk gyönyörűségére Marika, az állástalan tanítónő, mert az a lelkecském, tanítónő. De soha nem tanított ám, mert állást eddig nem kapott.

Örzse nénit mindannyian irigyeltük, mert úgy viselkedett, mintha csak az unokamenye lenne Marika, olyan gyorsan adta hírül az egész világnak, hogy megfordult már a gyerek. Leginkább akkor orroltunk meg rá, amikor megfogadta a Nagy Opletán Janit, autóval vigye be Zentára Marikát, a kórházba, vizsgálatra, mert az autóbusz megárthat neki, összerázhatja; meg ne várakozzon mindenféle állomáson az a szegény asszony, meg is lökhetik, kárt is tehetnek benne. Vigyázz rá, Jani, mint a két szemedre! Így indította útnak őket az öregasszony. Mondom, tisztára úgy viselkedett, mintha ő lenne a leendő gyerek dédöreganyja.

Jani rendesen megjárta Zentát, még a lányka szüleihez is eljutottak egy pillanatra. Csinos anyja van ennek az asszonykának, fiatal még nagymamának, mondogatta aztán Jani úton útfélen. De őt is irigyelni kezdtük, mert nem fogadta el Örzse néni pénzét, pedig a fuvar előtt kialkudta az árat, hanem naponta eljárt Örzse néni házához, egy korty pálinkára, fuvarjával jogot szerzett ahhoz, hogy ő is közeli legyen a fiatalokhoz. A fiatalember, Józsi, kijárt Örzse néni szántójára. Visszavette a földjeit az öregasszony a bérlőjétől, és a fiú dolgozott becsülettel látástól vakulásig. Boldogult is, termett is szépen, mert az éppen elég jó esztendő volt ilyen szempontból, ha még emlékeztek rá, dehát az állam mindig nehezen fizetett

az átadott terményekért, azokban az időkben meg még nehezebben, mert háború volt, verje meg az Isten, aki ránk hozta!

November közepén vitte el Jani Marikát vizsgálatra, velük ment Józsi is. Mi meg vártuk, az egész falu várta, milyen hírekkel érkeznek vissza. Szép kerek volt már Marika, de fönt volt még nagyon a terhe, közelebb az anya szívéhez, mint a világhoz.

Délután tértek meg, ott vártuk őket Örzse néni háza előtt. Még két hét hátravan, hangzott Jani szava.

Türelmetlenek voltunk már mindnyájan, de megnyugtattak bennünket, hogy a baba komplikáció nélkül jön majd erre a könnyeinkkel, szenvedésünkkel teli világra. Megindult a találgatás is gyorsan! Hegyes a Marika hasa, fiú lesz! A másik kereknek látta Marikát, én is, és meg is esküdtem volna minden szentekre, hogy kislány születik majd nemsokára!

Tán vagy egy hétre rá az emberek egy csoportja, köztük Józsi gyerek is, bebusoztak Zentára, mert úgy volt, hogy kifizetik a nyáron átadott búzáért. A korai busszal mentek, sötét volt még rendesen, inkább hajnal, mint reggel. Szálingózott már akkor is a hó, de hát november vége felé nem csoda az ilyesmi errefelé, nem is rémisztő, és a meteorológusok se mondták, hogy csúf idő várható, pedig az lett. Rosszlelkű garabonciások kószálhattak minálunk, mert világossal már minden fehér volt, délben meg már rettenetesen kavarta, hordta a szél a havat, mindent eltemetett a fehérség. Az embereink Zentában rekedtek.

Hanem más is történt.

Már délelőtt, a zimankó kezdetekor azt mondta Marika Örzse néninek:

- Örzse néni, furcsán érzem én magam.

- Fáj valamid?

- Nem, csak nagyon furcsa. Meg mintha gyöngye is lennék.

Néhány miatyánknyi idő után aztán szólt a szentem:- Örzse néni, kezdődik.

- Görcsöl?

- Azt hiszem.

Marika, szegény kis csillagom, megijedt, mi lesz most? Józsi nincs, a hó veszettül veri az ablakot. Örzse néni telefonált a kórházba. Marika orvosa azt válaszolta, nem létezik, hogy elkezdődött a szülés, meg nem ilyenformán indul.

- Nekem ne mondja, doktor úr, hogyan kezdődik, négyet neveltem fel én! - mondta Örzse néni. - Marika ma megszüli gyerekeit.

De hiába indultak a mentősök, a nagy hóban elakadtak, Csókából alig jutottak ki, tovább nem haladhattak. Marika megrémült, Örzse néni nyugtatta.

- Ne félj, kicsim, több száz gyereket szültünk mi, itteni asszonyok, nem hagyunk magadra. Ne félj, velünk lesz az Úristen!

Örzse néni kilépett a konyhaajtó elé, ahogy évtizedek óta mindig is tette:

- Verka!!!- Oly nagyot kiáltott, hogy meghallotta az egész falu. Verka, a szomszédasszonya ért hozzá elsőnek, de gyorsan ott voltunk többen is.

- Kinyitom a tisztaszobát! - csak ezt mondta Örzse néni és mindannyian tudtuk, miről van szó. - Napok óta fűtök benne, hogy mire kell, meleg legyen. Annus, húzd fel az ágyat!

Odament Örzse néni a szekrényéhez, ahhoz, amelyben a legféltettebb ágyneműi voltak, amelyet csak akkor nyitott ki, amikor a kedvesei hazalátogattak, és egész köteg finom, nagyon puha tapintású lepedőt adott a kezembe.

Verkáék Julis néniért mentek, a valamikori bábáért, aki már ki sem járt a házból, mert öreg volt, fájtak a lábai. A lánya szerint, aki már maga is özvegyasszony, voltak már anyjának ködös pillanatai is, de Julis néni jelenléte kellett nekünk, mert annakidején ő volt mindannyiunk gondozónője, megbíztunk benne, és abban is bíztunk, hogy nem felejtette el azt, ami évtizedek során hivatása volt.

Bejött a mi Marikánk a tisztaszobába, odafektettük az ágyba. Én a kezét fogtam, simogattam a haját, puha, szép szőke haja van Marikánknak. Könnyes volt szegénykém szeme, ilyen lehettem én is, amikor Béla fiamat, az első gyerekeket szültem. Pont ilyen lehettem.

Lakatos Pali befogott a szánkóba, úgy hozták el Julis nénit. Ahogy belépett a bába, minden megváltozott körülöttünk is, bennünk is. Magabiztosak lettünk. Ő leült az ágy elé, onnan kommandózott. Mi meg csak tettük, amit mondott. Ő meg nagyon pontos és biztos volt mindenben. Lehet, hogy kora miatt sokszor már kihagyott, de akkor helyén volt az esze! A lánya szerint másnap már nem emlékezett semmire sem. Szegény Julis néni!

Az ilyen könnyű szülés ritkaság! Én mondom! Ritkaság! Odakint zúgott minden, idebent velünk volt az Isten! Mert az vigyázza az árvákat. Árva népek vagyunk mi, kedveseim, de akkor voltunk a legárvábbak!

A picikém, a drága kis szentem, igen szép szál legénynek született, fekete, hosszú hajjal. Szerencsés lesz egész életében, mert talpra szökkent! Julis néni érintette meg az anyja kötőjével a csöppséget, Örzse néni vágta el a köldökzsinórt. Azt hiszem, azért kérte ezt magának, mert eltett belőle egy darabkát, hogy a gyereknek hét éves korában visszaadja. És ügyes is lesz a kicsike, mert összeszorította mindkét öklét az első fürdetésnél.

Hanem ahogy felsírt a gyerek, odakint csoda történt! Dacára a hóviharnak az egész falu ott állt Örzse néni háza előtt! Ahogy meghallották az új élet fakadását, az asszonyok közül néhányan a Miatyánkot kezdték mondani, de alighanem Nagy Opletán Jani közbevágot:

- Örömnep van! Megszületett a mi megváltónk! Mert ez a gyerek újat hoz nekünk!

Tán mondta volna tovább is, de a többiek énekelni kezdték a Mennyből az angyalt. Énekeltek ott az asszonyok meg az emberek is, és folyt a szemükből a könny. Végigcsorgott az arcukon, mert le nem törölték, egymás kezét fogták görcsösen és énekeltek. Mintha karácsony estéje lenne, mintha a templomban lennének.

Varga Miska még a toronyba is felment, meghúzta az ünnepi harangot. Meg is kellett azt húzni, vigye messzire a szél, az a fekete bajt zúdító fergeteg, az

a hóval betemető, világot eltömő, hogy élünk! Nem is szólt soha olyan
hosszan és olyan vidáman az ünnepi nagyharangunk!

Délután telefonáltak a polgárvédelemtől, hogy riasztották a katonaságot,
valami hernyótalpas járművel áttörik a hóakadályokat, ideérnek, nyugodtak
legyünk! - Az én házamban ma egy egészséges kisfiú született! - válaszolta
nekik Örzse néni. - Az anya és a fia jól érzik magukat.

No, ezért irigyelem igazán Örzse nénit! Elmondhatta, hogy az ő házában
született egy kisfiú! Aztán azonnal hívta Németországot:- Édes fiam, kisfiú
született ma minálunk!

Mint egy varázsszóra, aki csak tehetett, hazasietett. Fél órán belül már Ameri-
kában meg Svédországban, meg Ausztráliában, meg mindenütt a messze
világban tudták, hogy a mi falunkban egy egészséges kisfiú jött a világra.
Másnap még a temetőt is egészen bejártuk, örömről. Mind ottmaradt a
lábunk nyoma a nagy hóban.

A keresztelőt advent utolsó vasárnapján tartottuk. Ott volt az egész falu.
Noha Örzse néni tartotta a kicsi angyalkát a keresztvíz alá, azért, amikor a
plébános úr azt kérdezte a keresztanyától, hogy kicsi keresztfiadat segíted-e,
vigyázod-e egész életében, mi asszonyok, mindannyian Örzse nénivel együtt
mondtuk, hangosan és pontosan, hogy biztosan megértse az Úristen is meg
az Úrjézus is, akik akkor biztosan ott voltak a mi templomunkban, hogy
segíteni fogom, megvigyázom egész életében. Hogy minek neveztük?

Hát Ádámnak, természetesen!

(Forrás: www.zetna.org/zek/folyoiratok/85/balog.html 2009. január 1.)

Juhász Gyula: Vízkeresztre

Jövének távol, boldog Napkeletről
Három királyok, híres mágusok,
Mert hírt hallottak a csodás Gyerekről,
Kiről legenda és jóslat susog.

Ki született szegényen Betlehemben,
Kit megöletne Heródes király
S aranyat, tömjént, mirrhát lelkesedve
Hoz néki Gáspár, Menyhért, Boldizsár!

Szerecsen, indus, perzsa, mind csodálja
A Kisdedet, ki a jövő királya
S a csillagot, mely homlokán ragyog.

Ô édes, kedves. Bájolón gagyog
S egy pintyőkét néz, mely szent szeliden
A Szűz Mária vállán megpihen...

Túrmezei Erzsébet: Egy és ezer /2Péter 3:8/

Egy nap = ezer esztendő!
Egy nap... észrevétlen elsuhanó!
Nálunk semmibe vetten
tovaszállhat.
S ezer esztendő nálad!
Milyen egészen másképp járhat
isteni órád, Örökkévaló!

Ha te így méred időnk, életünk,
milyen súlya van minden
pillanatnak!
Pillanatok éveket jelenthetnek.
Évek pillanattá zsugorodhatnak.
S mindegyikért felelősségre vonsz,
amikor számot vetsz velünk.

Egy nap = ezer esztendő!
Szívünkbe ezt a titkot mélyen írd be!
Segélj belesimulni terveidbe,
érezni súlyát minden pillanatnak!
Mindet szeretni és szolgálni adtad,
hogy így találjon: boldog szolgálatnak
– akár egész kicsinynek, akár nagyak –
hűségében az Úr, az Eljövendő!

Nagy Erzsébet: Az idő

Nem tudom, mit hoz majd,
Csak hiszem:
Üres poharam elbírja,
S szomjám oltja...
Nem tudom, száraz rózsáim
Meddig virulnak,
Csak hiszem:
Örökké bennem illatoznak...
Nem tudom,
Gyertyám mikor lobog majd,
Csak hiszem:

Fénye arcokat ragyog be...
Nem tudom,
Miért nem láthatom
Megfestett képem egészét,
Csak hiszem:
Előbukkan, s reám tekint...
Akkor majd
Felröppenek a mélyből,
S gömbként formálom
A megfoghatatlan idő

GONDOLATOK...

...„Az igazi öröm a szív mélyéből fakad, abból a feltétel nélküli szeretetből, amely bizalommal fogadja a jót és a rosszat is, mert tudja, hogy úgyminden a javára válik.

„Valakitől szeretetet elfogadni annyit jelent, mint megerősíteni őt élete értelmében.”

„Ne csüggedj, engedd, hogy a Jóság Lelke betöltse a szívedet! Minden gondod ellenére így válsz szerethetővé és lelki tűzhellyé, aki mellett felmelegednek az emberek.”

Pam Brown kívánságai:

Kívánom Neked a csend szépségét, a napfény dicsőségét, a sötétség rejtelmét, a láng hatalmát, a víz és a föld higgadt erejét, a levegő édességét és a szeretetet, mely ott található minden dolgok gyökerében. Az élet csodáját kívánom Neked.

Kívánok Neked mindent, ami csak jó - kiváltképp az újrakezdés képességét. Tanulj a szomorúságból és a hibákból! Aztán indulj tovább! És mindenekelőtt kívánok Neked bátorságot! Ez a bölcsője minden másnak!

Csokonai Vitéz Mihály: Jót kívánás

A szomorú veszedelem teljes életedben
Meg ne rontson, háborítson békességedben.
Amely öröm benned eredett,
El ne hagyjon soha tégedet.

Azt semmi bú, semmi bánat el ne űzhesse,
Semmi gondok fergetege meg ne győzhesse.
Végre ha elmégy:
Ég lakosa légy.

A VÁGYAKOZÁSRÓL...

Schopenhauer, a nagy filozófus azt mondta: minden ember a saját határait a világ határainak tartja. Amikor eljutunk egy problémához, amiről megállapítjuk, hogy nem oldható meg az egyedi életünkben vagy a kapcsolatainkban, akkor valójában nem egy megoldhatatlan helyzet elé kerültünk, hanem a saját határainkig jutottunk el. Minél sebzetebbek vagyunk, annál inkább szól az életünk a sebeinkről, mint a valóságról. A sebeink meghatározzák az érzéseinket, a gondolatainkat, a közérzetünket, azt, hogy mire figyelünk, mennyire vagyunk érzékenyek, sőt a fizikai állapotunkat is. A sebeink miatt torzultan látjuk egymást, a helyzetünket, az életet. Ezért ne higgyünk magunknak. Ne hallgassunk magunkra, mert gyakran a sebeink talaján és nem a realitásán állunk. Mindeközben mégis bízhatunk magunkban, mert többek vagyunk a sebzett világunknál. **Tehát bízunk magunkban, de ne higgyünk magunknak.**

A sebzettség átmeneti szakasz, nyughatatlanság két helyzet között. A sebzettségeinkben ellentétek feszülnek egymásnak, ám éppen ezekből nyerhetünk éltető energiákat, amelyek aztán a gyógyuláshoz segíthetnek. Ez azt jelenti, hogy **a fájdalmat csak annyira kellene enyhíteni, hogy elviseljük**, amíg haladunk az egyik helyzetből a másik felé. Szükségünk van a lázra, a fájdalomra, a szenvedésre, mert az mutatja meg nekünk, hogy tulajdonképpen még mindig elviselhetetlenek vagyunk önmagunk számára.

Hadd ismétljem magam: **aki nem akar szenvedni, tanuljon meg szenvedni.** Aki képes átélni elviselhetetlenek tűnő konfliktusokat, valószínűleg nem keresett olcsó megoldásokat ott, ahol nincs olcsó megoldás.

„Nem az szennyezi be az embert, ami kívülről jut a szájba, hanem az, ami az emberből származik. Akinek füle van, hallja meg.”- mondja Jézus. De az apostolok sem értik, és kéri, magyarázza meg. Akkor Jézus a következőt mondja: Hát ti is oktalanok vagytok? Hát nem értitek? A szívből származik a rossz gondolat – és akkor van egy fölsorolás, hogy mi minden rossz származik az ember szívéből. Majd a befejezés: Mindez a gonoszság belülről ered, és tisztátalanná teszi az embert.

Nekem úgy tűnik, Jézus eme gondolatait még ma sem fogtuk föl. Ez egy kopernikuszi gondolat. Nem kívülről származik a rossz! Nem azt akarom mondani, hogy az ember a rossz forrása, hanem csak annyit, hogy amikor átélünk valamit, valamilyen helyzetbe kerülünk, és azt mondjuk, ez rossz és az rossz, akkor azt gondoljuk, hogy ez a rossz kívülről ért bennünket, és kívülről hatott ránk. Közben a rossz belülről adódik a történéshez és onnan is hat ránk, a szívből. Ezért van az, hogy ha valaki jól lát, akkor az a sötétben is meglátja a jót, a sötétségben is meglátja a világosat. Akinek sebzett a szíve, sötét a szeme, annak minden sötét lesz.

Akinek világos a szíve, meglátja a világosságot. Ez a világ annak rossz, akinek a szíve sebzett. **Akinek a szíve jó, ép vagy gyógyult, annak ez a világ egyáltalán nem rossz**, hanem egy olyan hely, ahol csodák történ-

hetnek. Ahol az ember találkozhat Istennel, ahonnan az ember eljuthat Istenhez. Az egész világ szent föld.

Hitünk átalakulására volna szükség. Az átalakulás azonban döntően nem az értelmünk és akaratumk révén történik meg, hanem az érzéseink, az érzelmeink, a vágyaink, a szükségleteink és az ösztöneink nyomán. Ez nagyon kritikusan hangzik a keresztény füleknek.

Utalnék valamire: éppen a keresztény közgondolkodás ezekhez a belső emberi tartalmakhoz előszeretettel társítja a szégyent, és nevel bennünket, hogy szükségleteket, ösztönöket, vágyakat, érzéseket szégyenként éljük meg. Adott esetben alapvető szégyenként, hogy egyáltalán ez létezik bennünk. Miközben a hitünk akkor lehetne termékeny és cselekvésre képes, ha lenyúlunk ezen gyökerekig. Különben, ha nem nyúlunk le ilyen mélyre, akkor elszárad.

Mondok egy történetet. Elmegy a tanítvány a mesterhez, és azt mondja: „Mester, én annyira szeretnék találkozni Istennel! Mondd, mit tegyek?” Mire a mester: "Cselekvésre nincs szükség; vágyakozzál!" „De hát én nagyon vágyakozom az Istenre.” Mire ő: "Jó, majd meglátjuk." Aztán elmennek együtt úszni. Ahogy úsznak, a mester odamegy a tanítvány mögé, és belenyomja a vízbe. Végül fölengedi. „Ezt most miért csináltad?” - kérdezi a tanítvány, levegő után kapkodva. És akkor a mester azt válaszolja: „Na látod, ha majd Istenre úgy fogsz vágyakozni, mint ahogy a levegőre vágyakoztál, akkor fogsz is Vele találkozni!”

Nagyon kritikusknak tartom, hogy szinte vágy nélkül vagyunk keresztények.

Nincs bennünk az Isten iránti vágy. Ízlelitek a szót? Vágy! Ahogy rá-szívódsz a csapra a focimeccs után. Úgy, ahogy szeretsz szépen kinézni, mondjuk az esküvődön, mert nő vagy. Nézegetni az esküvői ruhákat. Az vágy!

Próbálunk mi előbbre jutni valahogy, de vágy nélkül. Anélkül, hogy megtanulnánk szabadon vágyakozni még arra is, ami már a miénk, a hitélet egyhelyben járásához vezet.

A pozitív gondolkodás és életszemlélet nem arra való, hogy megvédjen minket a realitásoktól vagy az élet természetes nehézségeitől.

Az önbecsülés - aminek része a pozitívan látni tudás képessége - hatalmas erőforrás, hogy az élet valóságával merjünk találkozni. Vagyis, hogy szenvedjünk, ha arra van szükség, hogy elsirassunk valakit, valamit, ha annak itt az ideje, és önfeledten tudjunk örülni és boldog emberként élni.

Tehát a pozitív életszemlélet például abban segít, hogy merjünk és tudjunk gyászolni, ha egy élethelyzet megkívánja, és nem arra, hogy megkíméljük magunkat valamitől, ami természetes és emberi.

/Részlet Pál Feri atya előadásából/

Babits Mihály: Új esztendő beköszönt...

1. Új esztendő beköszön
régi könyvben új lap
új topán a küszöbön
ég küszöbén új nap.
Ej haj dús az év
minden jót ígér,
minden napja cél és
minden éje kéj.

2. Vízkereszt: a világ vár
csillag ég az égen
Gáspár, Menyhért, Boldizsár
jönnek a tevéken.
Ej haj szép az év,
minden napja szép,
minden éj egy álom
minden nap egy kép.

3. Gyümölcsoltó: boldogan
angyal kél a szélben,
a Megváltó megfogán
tisztá szűz méhében.
Ej haj mély az év,
minden napja mély,
születés a nappal,
fogánás az éj.

4. Kelj vasárnap Palmárum
bujj elő, zöld zsenge:
Krisztus urunk számaron
megy Jeruzsálembe.
Ej haj nyóll az év
bársony barkaként:
barka síma, bársony
macska talpaként.

5. Nagypénteken délután
szél nyög a kereszten,
fenn a bús Kálvárián
meghal a bús Isten.
Ej haj bús az év,
minden napja bús,
nappala borús és
éje háborús.

6. Husvét reggel felragyog
alleluja szólal,
sírból Krisztus kilobog
piros lobogóval.
Ej haj, halál ellen
balzsamír az év,
mert a nap feltámadás
és az éj csak rév.

7. Piros Pünköszt mosolyával
piros rózsza éled:
tüzes nyelvek záporával
harmatoz a lélek.
Ej haj, lélekév!
meghal, mégis él:
az eleven napnak
szelleme az éj.

8. Péter és Pál: Damaskus,
fény kel az útporból:
Paulussá Saulus
lováról lefordúl.
Ej haj csodaév
fordul és cserél,
minden éjből nap lesz,
minden napból éj.

9. Szent István a vánkoson
nyújtja koronáját,
Magyarország köszönti
régi patrónáját.
Ej haj örök év
örök reménység,
ahol a föld nem segít,
megsegít az ég.

10. Névnep: Mária neve
zengi át a tengert,
kit az Isten eleve
anyja gyanánt szentelt.
Ej haj gyöngy a nap.
Gyöngyfűzér az év:
minden nap egy névnep,
minden gyöngy egy név.

11. Mindenszentek: hideg ősz,
bolyg a szellem fázva,
fázó népség temetőz
sírokon gyertyázva.
Jaj az év temető,
mindennap egy holt,
minden napra minden éj
ráírja, hogy: Volt.

12. Fenyőillat: Karácsony
Betlehem és jászol:
fügén élsz és kalácson,
de a szíved gyászol.
Szép az év, szép a nap,
de a szíved oly bús:
Volt egy gazdag kisgyerek,
aki most vén koldús.

13. Tizenkettő: tik, tak, tik...
Évet év most veszt el:
Versbe tizenharmadik
az öreg Szilveszter.
Klepetusán – ő az év -
minden gomb egy nap:
gimbeli-gombolja
s megint belekap

Áprily Lajos: Pilinkézz, porka hó

Pilinkézz, porka hó, szitálj,
fehéredjék a barna táj.
Tüntess el minden föld-sebet,
boríts fázó vetéseket.
A lombtalan fát cicomázd,
derítsd a bút, enyhítsd a gyászt.
Pilinkézz, porka hó, szitálj,

ragyogtass, idealizálj.
Csillagformájú kis pihe,
lebbenj pillám közé, ide!
Ma légy cseppentő gyógyszerem,
gyógyítgásd gyengülő szemem,
Hogy zúzmarák, derek, havak,
még lássalak. Még lássalak.

TALLÓZÓ

Ez hit, nem üzlet - Egy kőkemény ateista üzletember megtérésének küzdelmes folyamatáról. /Szabad Föld, dec.25./

Hosszú ideig szerepelt a leggazdagabb magyarok toplistáján dr. Somody Imre, neve összeforrt a vagyonát megalapozó Plusssz pezsgőtablettával. Pénzét bőkezűen osztogatta: többek között egészségügyi misszióba fogott Veresegyházon, megalapította a Bolyai-díjat és a tehetséggondozó műhelyt. A kilencvenes évek végére jutott a csúcsra; karitatív és üzleti tevékenységéért számos kimagasló kitüntetést kapott. Aztán a sikeres üzletembert, a budapesti Centrál Kávéház tulajdonosát egyre több anyagi kudarc érte, eközben a magánember elvált, súlyosan megbetegedett. De élete az elmúlt években gyökeresen új fordulatot vett.

Megtért – és erről a küzdelmes folyamatról mesélt.

– Azt kérdezi, miért kezdte Istent keresni egy racionális gondolkodású, kőkemény ateista üzletember, aki addig azzal a meggyőződéssel élt, hogy a vallás a nép ópiuma, és csak a gyengéknek való? Nemigen kerestem. A második házasságkötésemkor, 2004-ben vetődött fel, hogy legyen egyházi esküvőnk. A feleségem református, én katolikus, de nem voltunk hívők és templomjárók. Megható szertartás keretében Várszegi Asztrik barátom összeadott minket. Aztán szünet következett. Majd Hanna és Szonja születésekor, 2005-ben és 2006-ban „automatikusan” elvittük őket Pannonhalmára megkeresztelni. Megint szünet.

A következő évben, a fiunk iskolaválasztásakor számtalan érv szólt a gödöllői katolikus intézmény mellett. Hitetlenként, de azzal a vállalással jelentkeztünk oda, hogy ezentúl a gyerekekkel együtt mi is a vallás útját járjuk majd – valamit valamiért, ez a mi szülői áldozatunk.

Arculcsapásnak éltem meg, amikor az igazgató elutasított, nem hitte el, hogy valóban meg akarok térni... A veresegyházi református iskolába felvették Leventét. Én pedig tartottam magam a vállalásomhoz: elhatároztam, jó keresztyén leszek. Érdeklődtem: mi kell ehhez? Olvasd a Bibliát! Jó, olvasom. Járj templomba! Rendben, járok. Imádkozz! Nem gond, megtanulok. Szolgálj! Elmegyek a lelkészhez megkérdezni, miben segíthetek.

Akkoriban minden téren komoly nehézségeim adódtak: súlyos betegséggel küzdöttem, és sok energiám ment el arra, hogy elveszítsem a pénzemet. Arra gondoltam, ha feladom a hitetlenségemet, korrekt üzletet ajánlok: összekötöm az életemet Istennel, „cserébe” minden rendbe fog jönni.

Körülbelül hét éven keresztül úgy éreztem, hogy Istennek tetsző módon élek, úgyhogy előbb-utóbb Ő is mindent megtesz majd értem. Ehelyett a vállalkozásaim sorra összeomlottak, és egyre rosszabbul éreztem magam. Nem értettem, ilyen nehéz helyzetben miért nem segít Isten épp nekem, aki a vagyonomból mindig áldoztam mások támogatására, aki nemes ügyeket szolgáltam. Ez így nem korrekt! Megkérdőjeleztem az egészet. Eljutottam addig a gondolatig, hogy nyilván ezt büntetésként kapom. Hogy miért?

A „régí” Somody Imre miatt, aki végtelenül önző és tele van bálványokkal, hamis istenekkel. Az élete elsősorban az önmegvalósításról és annak megtestesüléséről: pénzről, kapcsolatokról, utazásokról, hatalomról szól.

... Nagyon mélyre kell kerülni ahhoz, hogy az ember meghallja végre Isten kopogtatását. Biztosan kopogott Ő korábban is, csak nem volt rá fülem.

Ebben a megtorpant útkeresésben tavaly februárban egy barátom hívására – legnagyobb döbbenetemre – elmentem Biatorbágyra, egy keresztyén férfikonferenciára. A rendkívül elfoglalt üzletember egyszer csak több ismeretlennel összezárva találta magát egy puritán szobában, közös fürdőszobával, telefonálás nincs. Sokféle ember közt töltöttem azt az öt napot, idősek és fiatalok, betegek és egészségesek, gyógyuló és aktív alkoholisták, öngyilkosjelöltek körében. Ha tetszett, ha nem, egyformák voltunk ott mind: mindegy, ki honnan „bukott” oda, de egyikőnk se tudta jól kézben tartani, egyedül irányítani az életét. Aligha megmagyarázható, mi történt ott.

Vége megnyíltam, lecsupaszodtam lelkileg. Rájöttem, hogy én vallásos emberként Istent csak mankónak használtam, amint már nehezen jártam. Amikor az Úrhoz könyörögtem, valójában egy adok-kapok mentén elvártam tőle, hogy intézkedjen. Az igazi fordulat, a megtérés azt a felismerést jelentette, hogy megvallom Neki a bűneimet, és többet nem kihasználom Őt, hanem szolgálom.

Három dologgal néztem szembe tavaly: az anyagiasságommal, az önhittséggemmel és azzal az öngazoló magatartásommal, amellyel az ember mindig arra törekszik, hogy igaza legyen, és megmagyarázza, miért kell úgy lennie valaminek, ahogy ő csinálja.

A „régí” Somodyt könnyen bele lehetett rángatni rossz üzletekbe, mert azt gondolta magáról, mindenhez ért. Ezek miatt bukta el az előző családját, az egészségét és folyamatosan a vagyonát. 2014 februárjában életem legfontosabb döntését hoztam meg: Isten rendje, törvénye és akarata szerint akarok élni. Elindultam az élő hit útján, ezt járom a mai napig. Ez nem megy magától, tanulni kell. Érdekes, hogy én korábban sokat káromkodtam – aztán ez egyszer csak elkezdett zavarni, és mára szinte kikopott a beszédemből.

Miképpen lehet úgy üzletet kötni, hogy az Istennek tetsző legyen? Igen, ez sok dilemmát okozott. Az üzleti szférában nincsenek szabályok. Rágódtam azon, hogy ha én ezentúl mindent szabályosan csinállok majd, bezárhatom a Centrál kávéházat?! Vagy a haszon érdekében tudatosan bűnözök?! Tele a világ farizeusokkal – legyek én is megalkuvó?! Nagyon komoly kihívás a mai világban egy keresztyénnek, hogy ne kezdjen el kettős életet élni és meghasonulni.

Én a Bibliához ragaszkodom. Ez az a sziklaszilárd alap, amire építkezem. Nem kell a múltamat, a korábbi üzleti ügyeskedéseimet és politikai kapcsolataimat megtagadni, sem a megszerzett tudásomat kidobni az ablakon – „csak” új alapokra helyezni. És nem utolsósorban ki kell állni a krisztusi értékek mellett.

Az örömhír szétkürtölésére is szolgált tavaly az Imareggeli és idén az Országműhely sorozat. A Centrál eredendően az értelmiségiek kedvelt találkozóhelye, ahol keresztyén emberek rendszeresen összejönnek, imádkoznak, előadást hallgatnak meg és beszélgetnek arról, hogyan is kellene jobbá tenni ezt az országot. Az első évben a vezetésről esett szó, a családfőtől az államfőig. Aggódunk a család intézményéért, hiszen a mai huszonévesek körében – ha minden így marad, napjaink tendenciáját sötéten előrevetítve – minden második frigy felbomlik majd, 30 százalékuk sosem köt házasságot, és a nők fele nem szül gyereket.

...Úgy érzi, hogy elmosódik a határ a beszélgetésünk és a térítés között? Lehet. Az apostolok működésénél nincs eredményesebb a világtörténelemben: tizenkét tanítvány elegendőnek bizonyult, hogy elinduljon a kereszténység és elterjedjen a világon. Most is el kell indulni, meggyógyítani ezt az országot, mert a nemzet sajnos lelkiileg és fizikailag egyaránt beteg. Hozzáértő módon, a krisztusi értékek mentén meg lehetne menteni.

Sok hitetlen rosszul érzi magát, ha egy keresztyén ember krisztusi értékrendről beszél. Miközben a média és a politika éjjel-nappal folyamatosan térít: megmondja, mit kell csinálnunk. Higgycs el, mi, hívők közel sem vagyunk olyan hatékonyak, mint a reklám- és marketingszakemberek, akik képesek teljesen átmosni az emberek agyát.

Nemrég olvastam egy tehetséggondozásról készült kutatást, amely szerint vihetem én a legjobb iskolába a gyerekeimet, 53 százalékban az oktató személyén múlik a fiatal sikere. Ilyen kaliberű hírnökökre van szüksége a keresztyén vallásnak. És ennek a beteg világnak is.

(Lejegyezte: Szijjártó Gabriella)

E. Isenhour: Add tovább!

Ha van valamid, ami jó,
Ami barátaiddal megosztható,
Legyen bár csak egy apróság:
Hozhatja Isten áldását.
Add tovább!

Lehet, hogy csak egy dal, mely
vidám,
De segít megharcolni egy-egy
csatát.
Lehet, hogy egy könyv, mely
érdekes,
Egy kép vagy pillantás, mely
kellemes.
Add tovább!

Ne feledd a másik fájdalmát!
Te kell, hogy segítsd az úton
tovább.
Egy kedves szó vagy egy mosoly

Áldás lehet a másikon.
Add tovább!

Ha tudsz egy kedves történetet,
Vagy hallottál az utcán jó híreket,
Vagy jó könyvet rejt a szobád,
Mely segít elűzni a másik bánatát,
Add tovább!

Ne légy önző a szívedben,
De viselkedj a legnemesebben.
Tedd a közösbe kenyered,
Hogy társaid is egyenek.
Add tovább!

Ha Isten meghallgatta imád,
S az égből áldást küldött le rád,
Ne tartsd meg csak magadnak,
Míg mások sírnak, jajgatnak.
Add tovább!

Radnóti Miklós: Meditáció

Most már elhiszek mindent csöndben:
éjjel Mondschein szonátát és Áve
Máriát hallgattam egy szál
csöpögő gyertya mellett, - az
ablakon át fények feszültek a
falra furcsán, - imára kulcsolt
szívvel és kezekkel ültem,- ave,
ave! - a gyertya is tövig ég majd,
de a kedves keze mégis szép,
hosszú, keskeny, úgy szeretem
és ül rajtam a szerelem
mint régi templomok falán
fehér szentek fején megülő
fényesszemű és szelíd galambok.

NEVETÉS:

Török Sándor: Az Isten humora /részlet/

...A spontán születő humorhelyzet, az a jó, az igazi gyógyító! A nagy nevető helyzetek.! Negyven-ötven éve annak, hogy egy balatonlellel panzióban, hajnaltájon a folyosón nevetésbe torkollott az a sima helyzet, hogy hatan együttesen nem tudtuk lehúzni a Mihályfalvi Zsiga csizmáját.

Egész éjszakai nagy beszélgetés után lábujjhegyen osontunk be a panzióba, suttogva búcsúztunk el, Zsiga és felesége, anyósa, egy más házaspár, a feleségem és én.

Egy pillanat múlva kijön a Zsiga, még a folyosón voltunk, és nevetve mutatja: nem bírom lehúzni.

Zsiga orvos, és hirtelen katonai behívót kapott. Számított rá, hozott le egyenruhát, százados, csizmát is, mindent, másnap kellett Pestre mennie, beöltözött, hogy megszokjam, mondta, s most ott áll nevetve: nem bírom lehúzni.

Nekiestünk, mi ketten a feleségemmel, az ő felesége és anyósa és a H. házaspár. Ágaskodva és guggolva, térdre ereszkedve harcoltunk a csizmával, egymást csitítva neveltünk és neveltünk, abban a tapintatos izgalomban, hogy körülöttünk a panzió alszik.

...Vagy egy finomabb kamaratörténet: késő éjszaka a hatos villamosra felszáll egy kötekedő és túl kedves részeg, barátkozni kezd. De kíméletlenül, agresszívan. S folyton beszél, beszél. A kalauz – akkor még volt kalauz a villamoson – csitítja, de a részeg egyre hangosabb, egyre támadóbb, a kalauz csendre inti, ettől megsértődik, és beszél, beszél. S most a kocsi másik végén a sarokból beavatkozik egy másik részeg. Aki némán ült eddig, s csak most derült ki, hogy ő is részeg. Azt mondja ismeretlen szesztestvérének: fogja be a pofáját, elvégre nem vagyunk repülőgépen! S amaz meghökken, elhallgat, csakugyan... nem vagyunk repülőgépen. Elvégre!

A kocsi utasai pedig egy bizonyos hallgatag derűben – egyesülnek. Igen, hangulatunkban most találkoztunk.

Ez a közlés – nem vagyunk repülőgépen – összehozott bennünket.

Kölcsey Ferenc: Bortal

Igyunk derűre,
Igyunk borúra,
Ugy is hol kedvre,
Ugy is hol búra
Fordúl az élet.
Kedved a jó bor
Jobban éleszti,
Búdat a jó bor
Messze széleszti,
S elmúlat véled.

Minden por, álom,
S füst e világon;
Mi haszna gázol
A boldogságon
A hír barátja?
Ha dob riadt a
Harc reggelére,
Patakban omlik
Hullámozó vére,
S bérét más látja.

Békételen, bús,
Senyved magába,
Kétség s remény közt
Vár s fél a kába
Percet s esztendő.

Miért törődöl
Szűk életeddel?
Napod ma mit nyújt
Köszönve tedd el,
S hagyd a jövődöt.

Reggel vagy estve,
Szélben vagy csennddel,
Eljön magától
Sorsod mit rendel:
Miként nyár és tél.
Ernyőt keress, ha
Készül borúlni,
Szenvedj, ha nem tudsz
Hová vonulni,
Fordulhat a szél.

Éld a jelenlét
Percét s óráját,
Együtt lefutja
Jó s rossz pályáját,
S együtt húny véled.
Igyunk derűre,
Igyunk borúra,
Ugy is hol kedvre,
Ugy is hol búra
Fordúl az élet!

Vörösmarty Mihály: Ártatlanság köntösében... /részlet/

Ártatlanság köntösében
A szép új esztendő
Eljött, s kínáló kezében
Van kupája kettő.
Egyik a baj, aggodalom
Fanyar ürmösével,
Másik teljes a boldogság
Édes örömeivel.

E kettőből úgy keverjen,
Az új év, magának,
Édes Bácsi, hogy örüljön
Legjobb italának.
Az öröm az örömek közt
Csak annyi lehessen,
Hogy az édes a kesertől
Még jobb ízt vehessen.

V I C C O L D A L

A pap kint áll a templom előtt és lóbálja a füstölőt, hogy égjen a szén.
Arra jön egy huligán, aki nem látott életében se papot, se füstölőt és így szól:
Mi van öreganyó, kigyulladt a ridikül??

János és Zoltán már évek óta nem találkoztak, amikor összefutnak egy focimeccsen.

János: "Hogy van a feleséged?"

Zoltán: "A feleségem már a Mennyországbán van."

"Sajnálom." - mondja János, majd miután észreveszi, hogy nem ez a megfelelő válasz, kijavítja magát, és azt mondja:

"Tulajdonképpen azt akartam mondani, hogy örülök." Ez sem hangzik igazán jól, ezért ismét helyesbít, és azt mondja:

"Azt akarom mondani, hogy ez meglepő."

Dörömbölnek a Mennyország kapuján. Szent Péter, szendergéséből felébredve odacsoszog a kulcsaival a kapuhoz, kinyitja, de nincs ott senki. Gondolja, hogy csak rosszul hallott, visszaül a kuckójába. Nemsokára megint dörömbölést hall, megint odamegy, megint senki. Talán valaki csak szórakozik – gondolja. Ám, alighogy visszafordul, újra dörömbölnek, de most az eddigiéknél is erősebben. Dühösen feltárja a kaput, hát ott áll egy lélek.

– Te kopogtál az előbb is?

– Igen, Atyám.

– Csúnya dolog volt ugráltatni engem!

– Nem én tehetek róla, azok ott lent próbáltak háromszor újraéleszteni!

A misszionárius, aki a kannibálokat próbálja megtéríteni, hazamegy szabadságra. A barátai érdeklődnek, hogy nehéz-e a dolog.

– Hát elég nehéz – feleli a misszionárius -, de annyit már elértem, hogy pénteken csak halászt esznek

Peti feltűnően csöndesen kérdezetgi nagyanyját:

- Nagymami, igaz az, hogy a jó keresztény a rosszért is jóval fizet?

- Igaz, Petikém.

- Akkor légy szíves, vegyél nekem fagyit.

- Miért, kis unokám?

- Mert eltörtem a szemüvegedet.

A templomban egy kicsit összekeveredtek a dolgok. Ugyanarra az időpontra szerveztek egy esküvőt és egy gyászszertartást.

– Most mit tegyünk? – kérdi a sekrestyés a plébánost.

– Kezdjük az esküvővel – szól megfontoltan az atya.

– Miért?

– Mert annak kevesebb a valószínűsége, hogy a halott meggondolja magát...

Hopkins időjós volt az egyik tévétársaságnál. Bár képzett meteorológus volt, gyakran téves előrejelzéseket adott. Miután az egyik helyi lap cikket írt róla, hogy az elmúlt évben 300 alkalommal tévedett, kirúgták az állásából. Hopkins elutazott egy másik államba, ahol szintén időjósnek jelentkezett egy tévétársasághoz. A jelentkezési lapon állt a következő kérdés: – Miért hagyta ott előző munkahelyét? Így válaszolt: – Mert nem felelt meg nekem az időjárás.

Kölyök vágat le bicajjal a hegyről. Elé ugrik egy rendőr:

- Állj meg gyerek! Nincsen lámpád!
- Ugorj, rendőr! Fékem sincsen.

Egy autós elgázol egy gyalogost, aki súlyosan megsérül. Pár hónap múlva a bíróságon, az áldozat által indított kártérítési perben találkoznak.

– Tisztelt bíróság – kezdi az autós védőügyvédje. – Kérem vegyék figyelembe, hogy ügyfelem harminc éve vezet balesetmentesen!

Erre feláll a felperes ügyvédje:

– Tisztelt bíróság! Ha ennyit számít a gyakorlat, kérem vegyék figyelembe, hogy ügyfelem már ötven éve gyalogol balesetmentesen!

Melyik országban mi van kiírva a buszokon?

Az Egyesült Államokban: “Ne beszélgessen a sofőrrel!”

Angliában: “Tisztelettel kérjük, tartózkodjon a sofőrrel való beszélgetéstől!”

Németországban: “Utasnak szigorúan tilos a sofőrrel beszélgetni!”

Olaszországban: “Ne válaszoljon a sofőrnek!”

Utasok ülnek a repülőn, egyszer csak a pilóta hangja hallatszik a hangosbeszélőből:

– Hölgyeim és uraim, itt a pilóta beszél. Van önök között orvos? Kérem, fáradjon a pilótafülkébe.

Egy orvos feláll és bemegy a fülkébe. Néhány perc múlva újra a hangosbeszélő, ám most az orvos hangja hallatszik:

– Kedves utasaink! Van önök között pilóta?

Férfi a repülőgépen a stewardessnek:

– Hölgyem, fel vagyok háborodva! Rendszeresen Önökkel repülök, de sosem mehetek akkor a wc-re amikor akarok, soha nem látom a filmet, és mindig ablak mellett kell ülnöm!

– Ne viccelődjön már kapitány úr, hanem kezdje meg a felszállást!

Jancsi meghökkenve látja a tengeri úton, hogy kabintársa, Fecó női hálóinget vesz fel az éjszakára.

– Hát téged mi lelt? Transzvesztita lettél?

– Dehogyan! Csak tudod, ha süllyed a hajó, előbb mindig a nőket és a gyerekeket mentik ki...